

РЕШЕНИЕ

№ 342

гр. София, 19.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-28 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ивайло Димитров

при участието на секретаря Алина К. Т.а
като разгледа докладваното от Ивайло Димитров Гражданско дело № 20211100108136 по описа за 2021 година

Предявен е иск с правно основание чл. 108 от ЗС за признаване за установено по отношение на Д. М. И., че „С.-А.П.“ ЕООД е собственик въз основа на апорт, вписан в Търговския регистър с рег. № 20110203144933 от 02.03.2011 г., на самостоятелен обект в сграда, представляващ МЕЗОНЕТ №1 с идентификатор 68134.803.1030.1.35, находящ се в гр. София, район „Изгрев“, ул. ***** със застроена площ от 137,81 кв.м., състоящ се на 6-ти етаж, на кота + 16,50 м. от хол, кухненски бокс, тераса, входно антре и санитарно помещение, и на 7-ми етаж, на кота +19,25 м. от две спални и баня, заедно е МАЗЕ № 18 с площ от 2,41 кв.м., заедно с 5,49% ид.ч. от общите части на сградата и от правото на строеж върху поземления имот с идентификатор 68134.803.1030, както и за осъждането на ответницата Д. М. И. да предаде владението върху гореописания имот на ищцовото дружество.

В исковата молба са изложени твърдения, че „С.-А.П.“ ЕООД е собственик на горепосочения мезонет въз основана на апорт, вписан в Търговския регистър с рег. № 20110203144933 от 02.03.2011 г., внесен в капитала на ищцовото дружество от „С.А.“ ЕООД. За последното се твърди, че е било длъжник по изп. д. № 20118380405466 по описа на ЧСИ М. Б., рег. № 838 на КЧСИ, по което взискател е дружеството „П. Р.И.“ ООД. След успешно проведен от кредитора на праводателя му иск по чл. 135 от ЗЗД е обявен за относително недействителен извършеният апорт по отношение на процесния имот, за което е постановено влязло в сила на 20.01.2014 г. решение № 1818 от 10.10.2012 г., по т.д. № 2900/2011 г. по описа на СГС, ТО, IV-4 състав.

Ищецът поддържа, че в периода от 24.08.2011 г. до 06.03.2014 г. не са поискани или предприемани изпълнителни действия по изп. д. № 20118380405466, поради което е изтекъл

двугодишният период по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, което обосновавало извод, че преди подаване от взыскателя на молба с вх. № 13574/06.03.2014 г. за вписване на възбрана върху процесния имот, изпълнителното производство е било прекратено по силата на закона на 25.08.2013 г. Въпреки това обстоятелство, в периода от 23.02.2015 г. до 23.03.2015 г. е проведена публична продажба по отношение на мезонета и същият е възложен на взыскателя, като постановлението за възлагане е било вписано под дв. вх. рег. № 26759/12.05.2016 г. в Служба по вписванията - София. От своя страна „П. Р.И.“ ООД е прехвърлило собствеността на ответницата Д. М. И., която е собственик и владее имота и понастоящем.

Предвид гореизложената фактическа обстановка ищецът счита, че с прекратяване на изпълнителното дело поради настъпила перемпция съдебният изпълнител не е имал никакви правомощия да извършва каквито и да било действия след този момент, а осъществените такива са недействителни и тяхната сила не следва да бъде зачитана. Ето защо и постановлението за възлагане не било породило своето вещноправно действие - издадено било от орган, който не е имал компетентност за това към определения момент, в резултат на което „П. Р.И.“ ООД не е станало собственик на описания недвижим имот, респективно дружеството не е прехвърлило правото на собственост на ответницата и за ищеца е налице правен интерес от предявяването на настоящия ревандикационен иск.

В срока по чл. 131 ГПК Д. М. И. е депозирила отговор, в който оспорва иска като неоснователен. Изложени са съображения, че ищецът не се легитимира като собственик чрез сочения придобивен способ – апорт, тъй като сделката по внасяне на процесния имот в капитала на „С.-А.П.“ ЕООД е била обявена с влязлото в законна сила съдебно решение за недействителна по отношение на продавача на ответницата. Неоснователно се явявало възражението на ищеца за настъпила перемпция по изпълнителното дело, защото по аргумент от чл. 115, б. „ж“ от ЗЗД (посочено в отговора като чл. 115, т. 7 от ЗС) давност не тече, докато трае съдебният процес относно вземането, което означавало, че от момента, в който е бил подаден иска на взыскателя - на 19.07.2011 г., до момента на влизане в сила на решението на съда - на 20.01.2014 г., давността, в т.ч и по изпълнителното дело, за събиране на вземането по което е водено исковото производство, се спирала и не е настъпила законоустановената в т. 8 на чл. 433 от ГПК перемпция на изпълнителното производство.

Позовавайки се на решение №37/24.02.2021 по гр.д. №1747/2020 на ВКС, ГК, IV г.о., ответницата оспорва твърденията на ищеца, че действията на съдебния изпълнител, извършени след евентуално настъпила перемпция по изпълнителното дело, били недействителни, тъй като нямало правно основание за извършването им. Дори и публичната продажба да е била извършена само по приложения към молба вх. №13574/06.03.2014 г. изпълнителен лист, а неудовлетвореното вземане по изпълнителния лист от 14.06.2011 г. по т.д. 2129/2011 г. да е било присъединено към него, то отново би се стигнало до законосъобразно възлагане на имота в полза на взыскателя по делото. Тъй като издаденото от ЧСИ М. Б. постановление за възлагане от 05.02.2016 г. е влязло в законна сила на 04.05.2016 г., вписано в Сл. вп. – гр. София с вх. рег. № 27102 на 12.05.2016 г., то легитимирало взыскателя по изпълнителното дело и продавач на ответницата - „П. Р.И.“ ООД като собственик на имота. Ето защо и действията на съдебния изпълнител не можело

да бъдат приети за „недействителни“ или „неосъществили се“, или такива, извършени извън компетентността му. Още повече че ЧСИ М. Б. е действал в рамките на своята компетентност, възложена му от закона и е бил длъжен да действа по силата на чл. 19, ал. 3 от ЗЧСИ след сезирането си с молба вх. №13574/06.03.2014 г. с приложен към нея изпълнителен лист в полза на вискателя по делото, както и да приложи поискания от него изпълнителен способ - налагане на възбрана, извършване на опис и продажба на процесния недвижим имот. Счита, че влязлото в сила постановлението за възлагане е стабилизирало публичната продажба, която е прехвърлила върху купувача от продавача всички права, които длъжникът е имал върху продадения имот към момента на възбраната, в случая - към датата 22.04.2014 г. Последващото прехвърляне на имота на ответницата по силата на нотариален акт №43, том СХІ, дело № 34628/03.08.2016 г. по описа на Сл. вп. - София, с която имотът е бил закупен, е породил целения вещнопрехвърлителен ефект, поради което осъществяването от нея владението е на годно правно основание.

При условията на евентуалност се релевира и възражение за придобиване на имота по давност от ответницата, упражнявайки добросъвестно владение върху закупения от нея имот, присъединено към владението на нейния праводател, осъществявано от „П. Р.И.“ ООД в периода от 12.05.2016 г. (датата на вписване на Постановлението за възлагане) до 03.08.2016 г., а след това от самата нея до 25.06.2021 г. (датата на завеждане на исковата молба).

Извън гореизложеното и при условията на евентуалност ответницата заявява и възражение за право на задържане на имота, тъй като в периода на осъществяването от нея владение е извършила разходи за ремонт и обзавеждане на имота на обща стойност 45 236,68 лв., подробно индивидуализирани по вид и стойност и период в отговора на исковата молба и уточнителна молба от 07.03.2022 г. Сочи, че при получаване на владението първото ниво на мезонета е било ползвано за склад и е било във вид и състояние, непригодни за живеене: тоалетната чиния в банята на първо ниво е била захабена, напукана и негодна за употреба; в отреденото за кухня място е имало само тръба и теракот в изключително лошо състояние, без кухненско обзавеждане и оборудване; подовата настилка на първия етаж е представлявала захабен и протъркан ламинат; настилната на терасата (теракот) също е била в много лошо състояние - надрана, напукана и изронена на места.

На второ ниво помещението за баня е било недовършено - на тухла, без замазка на пода, с течове по една от стените; спалните на втория етаж също са били недовършени - на замазка и груба шпакловка, със стърчащи от стените кабели, без лампи, ключове и контакт. Навсякъде в имота е имало разхвърляни стара хартия, дървени и метални отпадъци. Тъй като е получила владението върху негоден за ползване според предназначението му жилищен имот, то и се е наложило да направи посочените разходи. Като необходими разходи, извършени като условие за запазването и поддържането на имота, сочи тези, свързани с отстраняване на съществуващия теч по една от стените в банята на втория етаж, чиято стойност е в размер на 1000 лв. Останалите разходи от 44 236,68 лв. твърди, че са вложени в строително-ремонтни дейности и обзавеждане на имота под формата на полезни разходи, увеличили неговата стойността със сумата от 100 000 лв. Ето защо и поддържа, че

възражението ѝ за задържане е за сумата от общо 101 000 лв.

Третото лице помагач на страната на ответника - „П. Р.И.“ ООД оспорва предявения иск.

Третото лице помагач на страната на ответника - ЧСИ М. И. Б. не е изразило становище.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и събраните по делото доказателства, при спазване на разпоредбите на чл. 235 ГПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Предпоставките за уважаване на иска с правно основание чл. 108 от ЗС са следните: ищецът да е собственик на процесния имот; ответникът да владее или държи имота; ответникът да няма основание за това владение или държане, противопоставимо на ищеца.

С доклада по делото са отделени за безспорни обстоятелствата, че: 1) процесният имот, представляващ понастоящем МЕЗОНЕТ №1 с идентификатор 68134.803.1030.1.35, находящ се в гр. София, район „Изгрев“, ул. ***** със застроена площ от 137,81 кв.м., състоящ се на 6-ти етаж, на кота + 16,50 м. от хол, кухненски бокс, тераса, входно антре и санитарно помещение, и на 7-ми етаж, на кота +19,25 м. от две спални и баня, заедно е МАЗЕ № 18 с площ от 2,41 кв.м., заедно с 5,49% ид.ч. от общите части на сградата и от правото на строеж върху поземления имот с идентификатор 68134.803.1030, е бил апортиран в капитала на ищеца, която сделка е била обявена за относително недействителна спрямо „П. Р.И.“ ООД - кредитора на праводателя на ищеца - „С.А.“ ЕООД; 2) имотът е бил продаден на публична продажба на взискателя „П. Р.И.“ ООД по изп. д. № 20118380405466 по описа на ЧСИ М. Б.; 3) „П. Р.И.“ ООД е продало на ответницата имота по силата на нотариален акт за покупко – продажба №186, том I, рег. №7374, дело №156 от 03.08.2016 г.

В тежест на ищеца е да установи, че е придобил собствеността на процесния поземлен имот на соченото правно основание – апорт и понастоящем го притежава, както и че към момента на извършване на публичната продажба на имота изпълнителното производство е било прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК.

Ответницата следва да установи твърденията си, че е придобила имота от продавач, който в деня на сделката е притежавал правото на собственост; евентуално, че тя и нейният праводател са упражнявали добросъвестно и непрекъснато владение върху имота в период от пет години преди предявяването на настоящия иск.

Към исковата молба е представено в заверен от страната препис част от изпълнително дело № 20118380405466 по описа на ЧСИ М. Б., рег. № 838 на КЧСИ, от л. 1 до л. 332 (л. 28 – л. 250 от настоящото дело), което е образувано на 05.08.2011 г. от „П. Р.И.“ ООД срещу „С.А.“ ЕООД, въз основа на изпълнителен лист, издаден на 14.06.2011 г. по т.д. № 2129/2011 г. по описа на Софийски градски съд, VI- 4 състав.

Според съдържащите се в изпълнителното дело книжа на 17.08.2011 г. съдебният изпълнител е изпратил съобщения за налагане на запори в български банки, като последното заповорно съобщение е връчено на 24.08.2011 г. Съдът констатира, че следващото действие по изпълнителното дело е депозиране от взискателя на молба, вх. № 13574/06.03.2014 г. (л. 95 от и.д.), с която е представен изпълнителен лист от 26.02.2014 г., с което „С.А.“ ЕООД и „С.-

А.П.“ ЕООД са осъдени да му заплатят разноски от 11 990,48 лв. по т.д. №2900/2011 г., ТОУ VI-4 състав на СГС. Към молбата е представено и влязло в сила на 20.01.2014 г. решение от 10.10.2012 г., постановено по същото дело, с което е обявен спрямо „П. Р.И.“ ООД, на основание чл. 135 ЗЗД, за недействителен апорт на МЕЗОНЕТ №1, находящ се в гр. София, район „Изгрев“, ул. ***** със застроена площ от 137,81 кв.м., състоящ се на 6-ти етаж, на кота + 16,50 м. от хол, кухненски бокс, тераса, входно антре и санитарно помещение, и на 7-ми етаж, на кота +19,25 м. от две спални и баня, заедно с МАЗЕ № 18 с площ от 2,41 кв.м., заедно с 5,49% ид.ч. от общите части на сградата и от правото на строеж върху поземления имот. Направено е искане изпълнителният лист да бъде присъединен по настоящото изпълнително дело и сумите по него събрани, както и да бъдат предприети действия по провеждането на публична продан на процесния мезонет.

Установява се също така, че по изпълнителното дело е проведена публична продан на този недвижим имот в периода от 24.03.2015 г. до 23.03.2015 г., в резултата на която имотът е възложен на вискателя „П. Р.И.“ ООД и е издадено постановление за възлагане от 05.02.2016 г. (л. 286 от делото). Същото е влязло в законна сила на 04.05.2016 г. и е било вписано в Сл. вп. – гр. София на 12.05.2016 г. Не е спорно, а и се установява от представения нотариален акт за покупко – продажба №186, том I, рег. №7374, дело №156 от 03.08.2016 г. (л. 251-252), че „П. Р.И.“ ООД е продало на ответницата Д. М. И. процесният мезонет на 03.08.2016 г.

Съдът намира за доказани твърденията на ищеца, че към момента на подаване от „П. Р.И.“ ООД на молба с вх. №13574/06.03.2014 г. по описа на ЧСИ М. Б. за насрочване на публична продан, е била настъпила перемпция по изпълнително дело № 20118380405466, на основание чл. 433, т. 8 ГПК, тъй като вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години. Извод за това следва от факта, че предходното поискано и предприето изпълнително действие е изпращането на заповрни съобщения до банки от 17.08.2011 г., и в който период от време (до 06.03.2014 г.) вискателят е бездействал.

Неоснователни са развитите от ищеца доводи в писмената му защита, че перемпция по изпълнителното не е налице предвид факта, че ЧСИ е изпратил заповрни съобщения до всички банки в страната, но е изчаквал да получи отговори от пет от тях, които не са отговорили на заповрното съобщение, като при евентуална наличност на авоари на длъжника по разкрити в тези банки банкови сметки, продължаването на изпълнителните действия чрез продажба на процесния имот, би се оказало ненужно. Тази теза е аргументирана с прието в Решение №37/24.02.2021 по дело №1747/2020 на ВКС, ГК, IV г.о., че перемпция може и да не настъпва, ако след поискването на един изпълнителен способ в продължение на две години вискателят не е поискал нов изпълнителен способ, защото през това време може да се е осъществявал поисканият предходен изпълнителен способ, а преди неговия край не може да се прецени със сигурност, има ли нужда от друг способ (може да не се постигне желаната висока цена, може да се присъединят кредитори и др.).

Приетото в цитираното решение застъпва тезата, че приложението на чл. 433, т. 8 ГПК не следва да е буквално и формално, а съобразено с конкретиката относно развитието и

реализирането на принудителното изпълнение по изпълнителното дело и когато в рамките на един способ, според естеството си, се налага извършването на редица изпълнителни действия, изграждащи го, или от същият постъпват суми, то и за вискателя е възможно да не възникне необходимост от поискване на извършване на нови изпълнителни действия. В случая изпращането на запорно съобщение до банката представлява действие по налагането на запор и по осъществяване на изпълнителен способ, но не може да се приеме, че липсата на отговор от нейна страна при законово определен тридневен срок за това (чл. 508, ал. 1 ГПК в редакцията му от ДВ. бр.59 от 20.07.2007 г.) е основание вискателят да бездейства за един значителен период от повече от две години, тъй като подобна ситуация сочи, че изпълнителният способ не се реализира и с оглед интереса на вискателя той следва да предприеме нови или повторни действия в тази насока, за да поддържа висящността на изпълнителния процес.

Не може да бъде споделено и изложеното в отговора и в писмените бележки на ответника, че давност относно вземането не е текла, а изпълнителното дело е било спряно, за периода 19.07.2011 г. - 20.01.2014 г., в който е проведено съдебно производство по иска по чл. 135 ЗЗД от вискателя срещу длъжника и настоящия ищец. Предмет на Павловия иск не е било вземането на кредитора (което в случая вече е било установено по основание и размер и за него е издаден изпълнителен лист), а потестативното му право да обяви за недействителна по отношение на себе си сделка или друго действие, с които длъжникът го уврежда. Ето защо и развилото се производство по иска по чл. 135 ЗЗД не е от естество да доведе до прекъсване на давността или до спиране на изпълнителния процес, тъй като не покрива хипотезата на чл. 116, б. „ж“ ЗЗД – не се касае до предявен иск за вземането. С уважаването на иска атакуваната сделка (в случая апорт на процесния недвижим имот) остава действителна за страните по нея, но се счита за недействителна, т.е. за нестанала, по отношение на кредитора ищец и той може да насочи изпълнението за удовлетворяване на вземането си към прехвърленото имущество, макар че то е преминало в патримониума на приобретателя. Последното обстоятелство води до извод, че и след успешното провеждане на иска по чл. 135 ЗЗД „С.-А.П.“ ЕООД е останал носител на материалното право на собственост върху мезонета чрез извършения апорт.

Последващо проведената публична продан по изпълнителното дело е приключила успешно с възлагането на имота на вискателя „П. Р.И.“ ООД и издаването на постановление за възлагане. Тъй като постановлението не е обжалвано, то е влязло в сила, като последица от това е настъпване стабилитет на публичната продан, изразяващ се във възможността иск за недействителността ѝ да се предявява само в случаите, изрично посочени от закона - чл. 496, ал. 3 ГПК, като действителността на проданта може да бъде оспорвана по исков ред само при нарушаване на чл. 490 ГПК и при невнасяне на цената. С посочената позитивно-правна регламентация на последиците на постановлението за възлагане законодателят е установил специална и засилена защита на купувача при публичната продан, чиито права могат да отпаднат само в изрично уредените от закона хипотези. Съдържанието на визираната норма води до извода, че е недопустимо обявяване недействителност на публична продан на друго основание, а на още по-голямо основание в

рамките на спор за собственост съдът не може да се произнася по действителността на влязло в сила постановление за възлагане на недвижим имот и да прави преценка за допуснати нарушения на закона при извършването на публичната продажба (изрично в този смисъл решение №153 от 12.07.2013 г., по гр. д.№ 1317/2013 г., по описа на ВКС, II ГО). Въпреки че уредбата е от императивен характер и поначало не подлежи на разширително тълкуване, съдебната практика, включително и цитираното решение на ВКС, допуска отклонение от нея, признавайки правна възможност транслативно - вещният ефект на влязлото в сила и неоспорено по исков ред постановление за възлагане да бъде отречен ако се установи, че длъжникът не е бил собственик на имота. Друга възможна хипотеза, изведена по тълкувателен ред, е приетото с ТР №4 от 11.03.2019 г., че не поражда вещнопрехвърлителен ефект възлагането при публична продажба на привиден кредитор, т.е. такъв, за когото е установено, че не притежава изпълняемото право.

Видно от горепосочените две хипотези, в съдебната практика незачитане правното действие на постановлението за възлагането се свързва със случаи, при които отсъства определено материално право – или такова, което длъжникът да притежава по отношение правото на собственост на продаваемия имот, или чийто носител да е кредиторът относно притезанието, което е следвало да се удовлетвори чрез проведеното принудително изпълнение. Нито от приетото в съдебната практика, нито от съдържанието на чл. 496, ал. 3 ГПК (извън визираните в нормата две хипотези), може да бъде направен извод, че постановлението за възлагане не поражда своето действие при процесуална незаконосъобразност на изпълнителния процес, включително и при извършването на публична продажба по изпълнително дело, по което вече е била настъпила перемпция. С оглед безспорно съществуващо неудовлетворено вземане на „П. Р.И.“ ООД към „С.А.“ ЕООД изпълнителното производство не е било лишено от своята материална законосъобразност и кредиторът запазва придобитото право на собственост въз основа на издаденото му и влязло в сила възлагателно постановление. При положение, че последното се ползва със стабилитет, то и съдът няма право да преценява законосъобразността на действията на съдебния изпълнител по извършената публична продажба, включително при настъпила вече перемпция, а подобен порок е съставлявал основание за упражняване право на жалба срещу отказа на ЧСИ да прекрати изпълнителното дело, чието уважаване би било от естество да осуети провеждането докрай на продажбата. Ето защо и съдът намира за неоснователни твърденията на ищеца, че извършената публична продажба е недействителна и нейното действие не следва да бъде зачетено.

Предвид гореизложеното, с настъпване на вещно-транслативния ефект на постановлението за възлагане правото на собственост върху процесния мезонет валидно е преминало от патримониума на ищеца „С.-А.П.“ ЕООД в този на „П. Р.И.“ ООД, като впоследствие е прехвърлено на ответницата чрез договора за покупко-продажба. При тези правни изводи остават недоказани твърденията на ищеца, че понастоящем той, а не Д. М. И., е собственик на спорния недвижим имот, което обуславя отхвърлянето на ревандикационния иск, респ. съдът не следва да се произнася по възражението за право на задържане.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски има ответницата, като такива следва да ѝ бъдат присъдени за заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат и според материалния интерес на делото. Същият се определя според цената на иска по чл. 108 ЗС, който не е в размер на пазарната стойност на спорния недвижим имот, каквато е тезата на ответницата, застъпена в писмената ѝ защита, а в размер на данъчната оценка – 138 569,90 лв., тъй като такава съществува за имота (чл. 69, ал. 1, т. 2 ГПК). Ответницата е доказала заплащане на адвокатско възнаграждение в размер на 15 000 лв. по договор за правна защита от 13.01.2022 г., което ищецът е оспорил като прекомерно. Съобразно действащата към този момент редакция на чл. 7, ал. 2, т. 5 от НМРАВ, минималният размер е равен на 4301,40 лв. Съдът намира, че делото с предмет иска по чл. 108 ЗС не се отличава с фактическа и правна сложност, и би се развил в едно съдебно заседание, ако не бе прието за разглеждане възражението за право на задържане. Предвид това, разноски за адвокатско възнаграждение в полза на Д. М. И. следва да се присъдят в минимален размер от 4301,40 лв.

Разноски във връзка с релевираното възражение за право на задържане не следва да се присъждат, тъй като същото не е разгледано по същество.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „С.-А.П.“ ЕООД с ЕИК *****, със съдебен адрес гр. София, бул. „*****”, чрез адв. Е. Т., срещу Д. М. И., с ЕГН *****, със съдебен адрес: гр.София, район Триадница, ул. „*****” чрез адв. Г. С., иск с правно основание чл. 108 от ЗС за признаване за установено по отношение на ответницата, че ищцовото дружество е собственик въз основа на апорт, вписан в Търговския регистър с рег. № 20110203144933 от 02.03.2011 г., на самостоятелен обект в сграда, представляващ МЕЗОНЕТ №1 с идентификатор 68134.803.1030.1.35, находящ се в гр. София, район „Изгрев“, ул. ***** със застроена площ от 137,81 кв.м., състоящ се на 6-ти етаж, на кота + 16,50 м. от хол, кухненски бокс, тераса, входно антре и санитарно помещение, и на 7-ми етаж, на кота +19,25 м. от две спални и баня, заедно е МАЗЕ № 18 с площ от 2,41 кв.м., заедно с 5,49% ид.ч. от общите части на сградата и от правото на строеж върху поземления имот с идентификатор 68134.803.1030, както и за осъждането на ответницата Д. М. И. да предаде владението върху гореописания имот на ищцовото дружество.

ОСЪЖДА „С.-А.П.“ ЕООД с ЕИК *****, със съдебен адрес гр. София, бул. „*****”, чрез адв. Е. Т., да заплати на Д. М. И., с ЕГН *****, със съдебен адрес: гр.София, район Триадница, ул. „*****”, чрез адв. Г. С., на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, съдебни разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 4301,40 лв.

Решението е постановено при участието на „П. Р.И.“ ООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н Триадница, ул. „*****”, П. Бизнес Център и на ЧСИ М. И. Б., рег. №838 в КЧСИ, с адрес: гр. София, бул. „*****”, като трети лица – помагачи на страната на ответника Д. М. И..

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски апелативен съд, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____